

ğanüstü yetenekli çocuklarımıza peri masah gibi olanaklar sağlıyordu. Bu kanundan yararlanan çocuklarımız anaları, babaları, hattâ kardeşleriyle birlikte Avrupa'ya gönderiliyorlardı. Bunlardan Hasan Kaptan'ın hikâyesini çok yakından izlemiştım. İdil'den, Suna'dan, Hasan Kaptan'dan sonrakilerin hesabını tutamadım. Alp'in resimlerini komisyona şöyle sundum:

— Size eşine az rastlanır bir demet getirdim. Alp, 4,5 yaşında. Oldum olası dehaya inanmadığımı çeşitli yazılarda, derslerde belirttim. Bu çocuk gelecek sene bisiklete binmeyi öğrenir, resmi yüz üstü bırakır. Daha sonra belki piyanoya merak sarar, yahut kelebek koleksiyonu, pul koleksiyonu peşine düşer. Bu resimleri size:

— Bu çocuğu Avrupa'ya gönderin diye getirmedim. Bu, eşine az rastlanır bir demettir. Çocuğu değil, bu demeti değerlendirelim. Devletin bu konuda parası varsa bu çocuğun bütün resimlerini renkli basalım, dünyaya yayalım. Biz yere düşmüş ekme kırıntısını öpüp başımıza koyan bir milletiz. Biz kadir kıymet biliriz. Günümüzün açlıkla cebelleşen Hindistan'ı çocuk resimleriyle dolu renkli kitaplar basıyor. Herbirinde yarısı renkli, beşyüzden fazla çocuk resminin yer aldığı bu kitaplar, ressamlar ve heykelticiler için bulunmaz bir hazinedir. Biz de bu yavrunun işlerini gücümüzün yettiği kadar değerlendirelim. İşlerinin böyle bir kitapta toplanması yavruya bir bilinç sağlarsa, bu çalışma sevincini sürdürürse ne mutlu bize. Ama yukarıda da belirttiğimiz gibi çocuk gelecek yıl bisiklete, pula, kelebeğe düşerse kayıp hanesine birşey

yazmayız ama kazanç hanesine eşine az rastlanır bir kitap kalır. Bu sevinçli konuşmayı küçük ressamın öğrencilerime büyüttüğüm (bire yetmiş boyunda) 2 resmiyle destekledim. Okul resim defteri boyundaki resimlerin bire yetmiş boyunda çok daha etkili olacağını biliyordum. Fakat çok üzülererek söylüyorum, komisyondaki ressam arkadaşların kılı bile kıpırdamadı. Müzisyenlerin sevincimi paylaştıklarını gördüm. Ressamlarımız hemen hemen şu yolda konuştular:

— Hemen hemen bütün çocuklar 5 yaşından 10 yaşına kadar böyle resimler yapıyorlar. Eğer ille de çocuk resimlerinden bir kitap basılacaksa bütün Anadolu taranmalı, gelen işler komisyona havale edilmeli dediler. Ve Alp'in cennet gibi resimlerini toplamak kulunuza düştü.

Peki beni bu çocuk resimlerinde deli divane eden neydi? Bütün bu yazıyı bunu söylemek için kaleme alıyorum. Bu, el değmemiş ormanlarda yetişen görülmemiş bir çiçek, duyulmamış bir böcek, su katılmamış bir köçek değildi. Bu, her Allah'ın günü her yumurcağın karalayabileceği bir şeydi. Ressam arkadaşlara göre benim telâşım yersizdi. Amma velâkin kazın ayağı öyle değil. Öteki konuları bilmem ama çocuk resimleri konusunda bu arkadaşlar otobüsü kaçırmışlardı. Sahiden her ikisinin tuttuğu yolda çocuktan, çocuksudan eser yoktu. Halbuki her ikisi de günümüzün resim alanında en ön cephede savaşıyorlardı. Her ikisi de ufak bir taklide dayanmayan bir alanda at koşturuyorlardı. Fakat nasıl olmuşsa çocuğa ve çocuksuya taban tabana ters düşmüşlerdi.

Çocuksu son elli yıl içinde yalnız re-